

မိမိ

ဝေးလံ့မပြန်ဘူး

(လုံခြုံစိတ်ချသစ်)

Harmony
No. 11

(၁)

"သမီးလေးက ချစ်စရာလေးကွယ်၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင် ..."

"ထူး"

"ထူးတစ်လုံးတည်းလားကွဲ့"

"မာမီက ဝင့်ထူးလေး ... တဲ့ "

လေးနှစ်အရွယ် တီတီတာတာနှင့် စကားပီပီသသ ပြောခါစအရွယ်မို့
"ဝင့်ထူးလေး"ဟူသော ကလေးမလေးကို သူငေးကြည့်နေမိသည် ။ မျက်
တောင်ကော့ကော့၊ မျက်လုံးလှလှနှင့် ထိုကလေးမလေးကို အရှိက်တမ
က်ငေးရင်း နက်မှောင်သော ဆံပင်လေးကို ပွတ်သပ်၍ ဖွပေးလိုက်ရင်း
က ...

"ဝင့်ထူးလေးမေမေနဲ့ ဖေဖေရော ဘယ်မှာ လဲဟင်"

"မာမီ ရေချိုး ... ဖေဖေ အရှိဘူး ..."

ဝင့်ထူးလေးက အိမ်ထဲကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်စဉ်၊ အိမ်ဘေးမှ ထဘီ
ရင်ရှားနှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှာ ကသောကမျော ပြေးထွက်လာရ
င်းက ...

"ထူးရေ ... သမီး ..."

"ရှင် ..."

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် သူ့အသံစူးစူးလေးကို မြှင့်၍ ထူးရင်း သူ့
နောက်ကျောတွင် ဝင်ပုန်း၍ ...

"မာမို့ကို ပုန်း ..."

ထဘီအစိမ်းနှင့် အဝါပွင့်လေးမှာ ရေစို၍ ကပ်နေပြီး ဆံပင်မတိုမရှည်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် သုတ်ရင်း သမီးပျောက်၍ ပူပန်သွားသောမိခင်၏ စိုးရိမ်သော အမူအရာနှင့် ခြံဝသို့ပြေးထွက် လာပြီးမှ ရုတ်တရက် လူစိမ်းကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကိုယ်ရှိန်တန့်သွား၏။

ရေစက်များ နှင့် ဖွေးနုနေသောမျက်နှာမှာ ရှက်သွေးလေးစို့သွားပြီး တဘက်လေးနှင့် ကမန်းကတန်း ကွယ်ဝှက်ကာ ခြုံလိုက်ရင်းက ...

"သမီး ... မာမိမြင်တယ်၊ လာကွယ် ... ရေချိုးရအောင်"

"တူ ..."

သူ့နောက်ကျောမှ နေ ဝင့်ထူးလေးက အသံပြုလိုက်၏။ မိခင်က ရှက်ပြီးပြီးလျက် ...

"နောက်မှ ကစားတာပေါ့၊ လာ ..."

"ဟင့်အင်း ... ဒီကဦးဦးနဲ့ မီးနဲ့ ကစားနေတာလေ"

"သွား ... သွား သမီး ... သွားလိုက်၊ မာမိက အကြာကြီးစောင့်နေရတာ၊ မီးလေး ရေချိုးပြီးတော့ ဦးဦးနဲ့ ကစားကြတာပေါ့နော်"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပါကွယ်၊ ဦးဦးစာင့်နေပါ့မယ်"

"ဒါဆို ... မီးရေချိုးပြီး အင်္ကျီသစ်သစ်ဝတ်ပြီးမှ လာမယ်နော်၊ ဦးဦးစောင့်နေနော်"

"အေး ... အေး ... စောင့်နေပါ့မယ်ကွာ"

မိခင်က သူ့အား ရှက်ပြီးနှင့်တောင်းပန်ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြကာ ဝင့်ထူးလက်ကိုဆွဲ၍ ခြံဝင်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။ ခြံတံခါးကို ပိတ်လိုက်ရာတွင် ...

"ဦးဦးနဲ့ ဆော့မယ်လေ၊ တံခါးမပိတ်နဲ့ "

မကျေနပ်သံနှင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သောအခါ သူ့ရင်ထဲ လွတ်ဟာသွား၏။

သံဆူးကြိုးစိပ်စိပ်နှင့် ပုဏ္ဏရိုက်ပင်များ ကာရံထားသော တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ် မည်းလေးကို လွမ်းဆွတ်သလို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သုံးလေးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်များကို တွေ့သည့်အခါတိုင်း သားသမီးရူးရူးခဲ့ရသည် မှာ ရင်ကွဲလှမတတ်ပင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ သမီးလေးသည် စကားတတ်ခါစ တစ်နှစ်ကျော်အရွယ်တွင် မိမိအား ခွဲသွားလေပြီ။ တခြား ကလေးများက မေမေဟု အရင်ခေါ်တတ်သော်လည်း သူ့အားချစ်လွန်းသော သမီးလေးက ဖေဖေဟု ပထမဦးဆုံး စခေါ်လေသည်။ မေမေဟု ခေါ်နေစဉ်ပင် မိမိတို့ အား ခွဲထွက်သွားလေသည်။

"ဟို ..."

ခေါင်းကို တွင် တွင် ခါယမ်း၍ အတွေးများကို မောင်းထုတ်ကာ လေးတွဲသော ခြေလှမ်းများ နှင့် ကျောခိုင်းလာခဲ့သည်။

ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

"နွယ်ဦးရယ် ... မင်းလိုပဲ ငါလည်း ချက်ချင်းသေသွားရင် သိပ်ကော

င်းမှာ ပဲ၊ အခုတော့ ငါ့ကိုလွမ်းရအောင်၊ ရင်နာရအောင် ထားသွားသလားကွယ်"

နှလုံးသားအား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပျက်သုဉ်းခြင်းဖြင့် အညှာတာကင်းမဲ့လှသော၊ ရက်စက်သော၊ လှည့်စားတတ်သော ရှင်သေမင်းကား မိမိတို့ မိသားစုအား ရက်စက်စွာ ဖယ်ခွာခဲ့သည်။

သွေးများ နှင့် လူးလူးကပ်လျက် ညည်းညူနေသော ချစ်ဇနီးနှစ်ယောက်။ ပြီးတော့ ဇက်ကျိုးလျက်ရှိသော ယောက္ခမ။ ထိုအထဲမှာ သမီးလေးကို မတွေ့ရ။ နှစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲမှ သမီးလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ။

"သမီး ... သမီး"

သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ် ပြေးလွှားနေစဉ်၊ လူတစ်စုက ကြိုးခွေများ နှင့် တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

ဒရိုင်ဘာဦးသောင်းကို တွေ့သည် ။ ဘေးသို့လွင့်စဉ်ကာ သတိမေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးကိုမူ ရှာမတွေ့တော့ပေ။

ဘယ်အချိန်စဉ်းစားကြည့်ကြည့် ... ထိုနေ့က အခြေအနေကို ပြန်၍ ခံစားကာ သွေးပျက်နေရသည်။

ယောကျ်ားသားဖြစ်သော်လည်း မပဋ္ဌာကိန်းဆိုက်ခဲ့သောကြောင့် တမြည့်မြည့်နှင့် ခံစားနေရသည် မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

"ဘယ့်နှယ့်လဲ ဇွဲ၊ ကိုယ်တို့ မြို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလေးကို သဘောကျတယ် မဟုတ်လား"

မည်သို့မည်ပုံ စောထက်အိမ်ရောက်လာသည် မသိ၊ အိမ်ရှေ့မှ ဆီးမေးလိုက်သောကြောင့် ယောင်နနနှင့် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"အင်း ... တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးချမ်းတဲ့ မြို့ပါပဲဗျာ"

"ခင်ဗျားနှစ်သက်ရင် ပျော်သလောက်နေပါဗျာ၊ ကိုယ့်ဆီမှာ နေရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ် ဆိုရင် တစ်သက်လုံးပဲနေနေပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား"

"အင်း ..."

အိမ်မှာ နေလျှင် အတွေးများ နှင့် စိတ်မကြည်မသာဖြစ်ကာ ဇနီးနှင့် သမီးကို သတိရနေသောကြောင့် အိမ်မပြန်ဘဲလျှောက်သွားနေသည် မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။

"အမေကတောင် မင်းမျက်စိလည်မှာ စိုးလို့ စိတ်ပူနေသေးတယ်"

"မလည်ပါဘူး၊ ဒီတည့်တည့်လျှောက်သွားတာ ဈေးကိုတောင် လှမ်းမြင်လိုက်သေးတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်လိုအလုပ်မရှိတဲ့ သူအတွက် မောင်တို့ အနား ယူချိန်မှာ အချိန်ကုန်မခံပါနဲ့ ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လျှောက်သွားကြည့် တာပေါ့"

"အဖော်နဲ့ ဆိုတော့ မပျင်းရဘူးပေါ့၊ စိတ်လဲမပြန့်ဘူးပေါ့ကွာ"

သူ သက်ပြင်းတိုးတိုးချလိုက်မိသည် ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်း နေဖက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည် ။ ၁၀တန်းအောင်မှ ကွဲကွာသွားကြပြီး၊ စောထက်က ပျဉ်းမနားမြို့နယ်တွင် ဒုရဲအုပ်အဖြစ်ဖြင့် တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေ၏။ ဇွဲလူက တောင်ကြီးကောလိပ်တွင် ကထိက ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ရှမ်းပြည်နယ်၏ ရာသီဥတုကို နှစ်သက်သော ဇွဲလူနှင့်ဇနီးနွယ်ဦးသ ည် ရှမ်းပြည်နယ်၌ပင် နေသွားရန်တိုင်ပင်ထားကြ၏။ ယခုတစ်ခေါက် တွင် တရားသူကြီးအငြိမ်းစားယူခဲ့သော ယောက္ခမကြီးအား ရှမ်းပြည်န ယ်အနွဲ့လိုက်ပြရင်းနှင့် ပင်းတယအလွန်တွင် ကားမှောက်ခါ ဇနီးမှာ

ဆေးရုံရောက်မှ ဆုံးသွားပြီး ယောက္ခမမှာ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဇွဲလူသည် ရှမ်းပြည်နယ်မှာ နေချင်စိတ်မရှိတော့ပဲ ချက်ချင်းနယ်ပြောင်း လျှောက်ပြီး ခွင့်ရက်ရှည်တင်ကာ ရန်ကုန်အိမ်မှာ နေခဲ့သည်။ ။

ရှမ်းပြည်နယ်မှ လွဲ၍ မည်သည့်ဒေသမဆို သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားရာ ရေဆင်းတက္ကသိုလ်၌ တာဝန်ကျခဲ့၏။

နွေကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်သော်လည်း တခြားဆရာများကဲ့သို့ ကိုယ့် အရပ်ကိုယ် မပြန်တော့ဘဲ ပျဉ်းမနားမှာ ပင်နေ၍ စိတ်သက်သာစေရန် အတွက် စာဖတ်ခြင်း၊ လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်။ ။

"မင်း ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ"

စောထက်က သူငယ်ချင်းအား ကြင်နာစွာဖြင့် ပခုံးကိုပုတ်ကာ မေးလိုက်သည်။ ။

"သမီးအရွယ် ကလေးမလေးကို မြင်တော့ သတိရသွားလို့ ပါကွာ"

"အင်း ဘယ်နေရာသွားသွား သတိရစရာတွေကတော့ တွေ့နေမှာ ပဲ ပေါ့ကွာ၊ လောကမှာ ကလေးတွေ မိန်းမတွေက အများကြီးပဲပေါ့ မဟုတ်လား"

စောထက်က ဖြေသိမ့်ပေးလိုက်သော်လည်း ဇွဲလူမျက်နှာသည် မှိုင်းမှုန်လျက်ရှိဆဲ ဖြစ်၏။

"ငါ့အတွက် ဘာသံယောဇဉ်မှ ကျန်ရစ်မနေခဲ့တာကို ရင်ထဲမှာ အခံရခက်လွန်းလို့ ပါကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းပါတယ်လေ၊ ခုနတွေ့ခဲ့တဲ့ ကလေးလေးက သမီးလေးနဲ့ တူသလိုလိုပဲ"

ပျောက်သွားမှန်းမသိ သေသွားမှန်းမသိသော သမီးအတွက်ကို အား
ပျော့သော မျှော်လင့်ချက်ကလေးဖြင့် မျှော်လင့်တမ်းတနေမိသည်။ ။

အဖေ အမေ မပြောတတ်ဘဲ တစ်နှစ်အရွယ်ကလေး ပျောက်ဆုံးခြင်း
သည် မျှော်လင့်ချက်မရှိသော ပျောက်ဆုံးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဇွဲလူသည် ကားမှောက်ပြီးနောက်နေ့ မိမိဒဏ်ရာများကိုပင် ဂရုမ
ထားဘဲ ထိုနေရာသို့ နေ့စဉ်ရှာဖွေ စုံစမ်းခဲ့သော်လည်း သမီးကိုမတွေ့ရ
သဖြင့် သေဆုံးသွားသည် ဟု ယူဆကာ မိခင်နှင့်အတူ
ဆွမ်းသွတ်ခိုင်းကြ၍ သာ ဆွမ်းသွတ်ရသည် မျှော်လင့်ချက်တော့ ပျောက်
ကွယ်၍ မသွားပေ။

"ဘယ်နားက အိမ်ကို တွေ့ခဲ့တာလဲကွ"

"ဟိုဘက် ကုန်းမြင့်လေးနားမှာ ၊ ပုဏ္ဏရိုက်စည်းရိုးနဲ့ ကာထားတဲ့ ပျ
ဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာ "

"အော် ... အင်း ... မွန်ဝတ်ရည်တို့ အိမ်ပဲ၊ မင်းက တကယ့်အိမ်နဲ့ မှ
တွေ့ခဲ့တာကိုး"

ဇွဲလူ၏ မိဘများက ဇွဲလူ၏ အထီးကျန်ဝေဒနာကို ကုစားနိုင်ရန်အ
တွက် ဇွဲလူအား အိမ်ထောင်ပြုရန် တိုက်တွန်းပြီး သင့်တော်သော မိန်း
ကလေးတွေ့လျှင် စပ်ပေးရန် စောထက်နှင့် မိဘများ ထံ အပ်နှံထားကြ
သည်။ ။

"ဘာလို့ လဲကွ"

"အဲဒီအိမ်က ဘယ်အရပ်က လာနေမှန်းမသိဘူး"

"သားအမိနှစ်ယောက် လာနေတယ်၊ သူ့အမေက ငယ်ငယ်လေးပဲ၊
ဈေးသွားတာရယ် ... ကလေးကို မူကြိုပို့ကြိုပေးတာရယ်ကလွဲလို့ အိမ်

ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ဘူး၊ သိပ်ပြီး သိုသိုသိပ်သိပ် နေတာကွ၊ တစ်ခါတလေ လူကြီးလာတယ်၊ လာရင် တစ်ညအိပ်သွားပြီး ပြန်သွားတာပဲ၊ ကိပ်လိုလို ဖိလင်လိုလိုနဲ့ ကွာ၊ တစ်နှစ်နီးပါးတော့ ရှိနေပြီကွ"

"ဟုတ်လား၊ နယ်မှာ လည်း ဒါမျိုးတွေရှိလားကွာ"

စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် မသက်မသာလေး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ခေတ်ရေစီးကြောင်းပဲကွာ၊ တို့ နယ်တွေကို ဖြတ်သန်းလာကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်မှာ ခေတ်စားတာတွေက နယ်မှာ လည်း ရှိတာပေါ့ ၊ ကဲ ... လာ၊ ထမင်းစားဖို့ မင်းကိုစောင့်နေကြတယ်"

စောထက်က အိမ်ထဲကို ခေါ်လာသော်လည်း ဇွဲလူ၏ အတွေးများက ဝင့်ထူးလေးတို့ သားအမိထံ၌ သာ ...

ဤကမ္ဘာမြေပြင်သည် လွန်စွာကျယ်ဝန်းသာယာလျက်ရှိကြောင်းကို နားလည်စပြုလာသော ဝင့်ထူးလေးအဖို့ မိခင်၏ ခြံဝင်းပိတ်လှောင်မှုကို ကျဉ်းကျပ်စပြု လာလေသည်။ ။

"မာမီ ... ဒီတောင်ကုန်းလေးပေါ် တက်သွားရင် ဘာရှိလဲဟင် ..."

"ဘယ်သိမှာ လဲ ထူးရယ်"

"ထူးတို့ သွားကြည့်ရအောင်လေ"

"မိုးရွာလိမ့်မယ်"

"ရွာပါဘူး၊ ရွာရင် ပြေးကြတာပေါ့နော်"

မွန်ဝတ်ရည်က သက်ပြင်းသဲ့သဲ့လေးချကာ ကလေးအကြိုက် လိုက်လျောလိုက်သည်။ ။

စေတီပုထိုးပေါများ လှသော ပျဉ်းမနားမြို့လေးတွင် ကုန်းမို့မို့များတွင် စေတီများ တည်ထားကြသည်။ ။ အမည်မသိ၍ "လွမ်းစေတီ"ဟုသာ သူမသတ်မှတ်လိုက်သည်။ ။ မူကြိုကျောင်းသွားပြီးမှ အပြင်ထွက်လည်ချင်ရှာသော သမီးအလိုကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိသည်။ ။

"မာမီ ... ထူးတို့ ပြေးကြရအောင်လေ"

"မပြေးပါနဲ့ ထူးရယ်၊ ချော်လဲလိမ့်မယ်"

"ကုန်းတက်ဆိုတော့ မောမှာ ပေါ့၊ ပြေးသွားမှ မမောမှာ "

"အဲဒါဆို ... မာမီမလိုက်တော့ဘူး"

"ဒါဖြင့်လည်း မပြေးတော့ပါဘူး မာမီရယ်"

ဝင့်ထူးလေးက မျက်နှာငယ်နှင့် ပြောလိုက်သည့်အခါ ဝတ်ရည်မွန်သနားသွား၏။ သို့ရာတွင် ရုပ်ရှင်ထဲကလို သီချင်းဆို၍ ပြေးလွှားရမည့်နေရာမျိုး မဟုတ်ပေ။ ခြံဝင်းနှင့် လူနေကျပါးသော်လည်း မိမိ၏ အနေအထားကို ငဲ့ရဦးမည်။

"မာမီ ... မွေးလိုက်တာနော်၊ ဘာပန်းလဲဟင်"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ကွယ် ... မွေးလိုက်တာ၊ နေဦး ... မာမီ အနံ့ခံကြည့်စမ်းမယ်"

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်တက်လာစဉ် မွေးပုံ၊ သောရနံ့ကြောင့် သူမရင်မှာ အေးမြသွားလေသည်။ ။ သမီးက သွက်သွ

ကံကလေး ပြေးနှင့်လိုက်၏။

လွတ်လပ်စွာပျော်မြူးနေသည့် သမီးအား မတားလိုတော့ပေ။

"မာမီ ... ရိုးတံနီနီလေးနဲ့ ပန်းလေးတွေ လှလိုက်တာ"

မြေ မှာ ကြဲပြန့်လျက်ရှိသော ပန်းနွမ်းလေးတချို့ကို ကောက်ကာ အော်ပြောလိုက်၏။

"ဪ ... ဆိတ်ဖလူးပန်းလေ သမီးရယ်"

ပန်းလေးများကို နှစ်သက်တတ်သော သမီးက ပန်းကိုမြင်၍ ပျော်ရွှင်နေလေသည် ။ သူပါ သမီး၏ အပျော်ဓာတ်များ ကူးသွားပြီး နွမ်းလှလှ ပွင့်လက်ကျန်များကို ရွေး၍ ကောက်လိုက်သည် ။

"မွေးတယ်နော် မာမီ၊ ဒါပေမဲ့ နွမ်းခါနီးပြီ"

"သူတို့ က မနက်အရုဏ်ဦးမှာ မှ ပွင့်ကြတာ၊ အပင်ပေါ်မှာ ကြည့်လေ ... ပန်းငုံလေးတွေ၊ အဲဒါ ... မနက်ပွင့်မလို့ လေ"

ဝင့်ထူးလေးသည် ပန်းကြွေလေးများကို လိုက်ကောက်ရင်း ပျော်ရွှင်နေသည် ။

မွန်ကတော့ စေတီလေးရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ ဦးချကန်တော့လိုက်၏။ ထိုကဲ့သို့ ဘုရားရှေ့မှာ ဦးချလိုက်သည့်အခါတိုင်းတွင် ဘုရားနှင့် တစ်ဂိုဏ်းတည်းထား၍ ကိုးကွယ်ရပါသော မိခင်ကြီးအား သတိရလျက် မျက်ရည်များ ဝေ့ဝဲ လာလေသည် ။

စိတ်ဆိုးလျက်ရှိသော မေမေအား အမျက်ပြေပါစေ၊ စိတ်ချမ်းသာပါစေ၊ သားသမီးများ အပေါ်မှာ ပူပင်သောကမရောက်ပါစေနဲ့ ဟု ဆုတောင်းလျက် ပြုရသည် မှာ အခါခါ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်၏။

အဝေးဆီမှ ချိုးငှက်ကလေး၏ အော်မြည်သံသဲ့သဲ့သည် သူမ၏ လွမ်းစိတ်ကို ပိုမိုအားဖြည့် ပေးလိုက်၏။ မိခင်၏ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုမှာ မိမိရင်ထဲထိ လာရောက် ရိုက်ခတ်လေသည် ။ အဝေးမှ နေ၍ မိခင်အား ပူပင်သောက ရောက်နေရသကဲ့သို့ မောင်ငယ်ကိုလည်း သတိရတမ်းတနေမိသည် ။

"မေမေ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါစေ ..."

မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ဘုရားကို အာရုံပြုရှိခိုးပြီး မိခင်အားအာရုံပြုကာ တောင်းပန်လျက် မေတ္တာပို့သနေစဉ်၊ စေတီအနောက်ဘက်မှာ ထိုင်၍ စာဖတ်နေသောဇွဲလူ မွန်တို့ သားအမိ နှစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်၏။ သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောပြီး အမေက ဘုရားရှိခိုးနေစဉ် ပန်းကောက်နေသော ဝင့်ထူးလေးနားသို့ သွား၍ စကားပြောရန် ထလိုက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနေသော မိခင်ကိုငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည် ။

မျက်လုံးလေးစုံမှိတ်ကာ တတွတ်တွတ် ဘုရားရှိခိုးလျက်ရှိသော ကလေးအမေ၏ မျက်နှာကို အမှတ်မထင် စိုက်ကြည့်မိ၏။

ရင်ထဲမှာ အေးသွားသည် ။

သနပ်ခါးရေကျဲလိမ်းထား၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မျက်နှာရှိသည့် မိန်းကလေးသည် သမီးတစ်ယောက်၏ အမေဖြစ်ပြီး သူ့ခင်ပွန်းဆိုသည် မှာ ဘယ်ဆီကမှန်းမသိဘဲ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ လာ၍ ဇာတ်မြှုပ်ထားသည်မှာ လွန်စွာ ရင်နာဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည် ။

ဤမျှ လှပတင့်တယ်သော မိန်းကလေးသည် သူတစ်ပါး၏ အငယ်အနှောင်းဖြစ်နေလို့ လားဟု အတွေးဝင်လာသောအခါ ရင်မှာ နာကျင်စွာ ခံစားမိသည် ။

"ဟေး ... ဦးဦး ... လာလေ၊ ထူးနဲ့ အတူတူ ပန်းလာကောက်ပေးပါ ဦးလား"

ဝင့်ထူးလေးက သူ့အား မြင်သွားပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

မွန်ရင်ထဲထိတ်သွားပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဝင့်ထူးလေးက သူ့နားရောက်လာကာ လက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်နေလေပြီ ...။

မွန် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချမိ၏။ "အပြင်သူစိမ်းတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မလုပ်နဲ့ နော် ... ငါမကြိုက်ဘူး" ရုတ်တရက် သတိပေးစကားကို ကြားယောင်ကာ လျင်မြန်စွာ ဦးချလိုက်၏။

"ဦးဦးက ဒီမှာ အရင်ရောက်နေတာကိုး၊ ထူးနဲ့ မာမီက လမ်းလျှောက်ရင်း ဒီကုန်းလေးပေါ် တက်ကြည့်တာ၊ ဒီလိုပန်းလှလှလေးတွေရှိရင် ထူးတို့ အမြဲလာပါတယ်"

"လာပေါ့ကွယ်"

သူ့ရင်ထဲမှာ စို့နစ်ကြေကွဲစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ တီတီတာတာ ဝင့်ထူးလေးအသံက သူ့ရင်ထဲမှ အနာကို ထိုးဆွနေလေပြီ။ သမီးရူး ရူးနေသောသူနှင့် အဖော်မင်နေသောဝင့်ထူးတို့ တွေ့လေပြီ။

"ဦးဦးရော ... ဒီပန်းလေးတွေကို ချစ်လား"

"ချစ်တာပေါ့၊ ဒီပန်းတွေက သိပ်မွှေးတာပဲ"

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆိပ်ဖလူးပန်းလေးများကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။ အပင်ပေါ်မှ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ပန်းကလေးများကိုပင် လှုပ်ချပေးလိုက်၏။

"ဟေး ... ပန်းမိုးရွာ လာပြီကွ"

ဝင့်ထူးလေး၏ အားရဝမ်းသာစွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံက စေတီကုန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ သိမ့်သိမ့်ခါ၍ သွားလေသည်။ ။

ကြွေကျလာသော လက်ကျန်ပန်းပွင့်လေးများ ၊ ပန်းငုံကလေးများကို ကလေးက ဝမ်းသာအားရ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။

"အပင်လှုပ်ချလိုက်တာ နောက်နေ့ပွင့်မယ့် ပန်းလေးတွေ ကြွေကုန်ပြီ"

မွန်က မလိုလားစွာ ပြောလိုက်ရင်း ဝင့်ထူးလေး အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

"ပြန်ကြစို့ သမီး"

"ဟင် ... မာမိကလည်း ခဏလေးပဲ၊ ဒီမှာ ပန်းတွေအများကြီးကောက်ချင်တာ"

ဝင့်ထူးမျက်နှာလေး ချက်ချင်း မှိုင်းအုံ့သွားလေသည်။ ။ ကလေး၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကို သူစိုးရိမ်သွားမိ၏။

"ကျုပ်ကြောင့် ပြန်မယ်ဆိုရင် မပြန်ပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ကလေးပျော်ပါစေ၊ ကျုပ်ပဲပြန်ပေးပါ့မယ်နော်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝင့်ထူးအား တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး လှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ငေးလျက်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝင့်ထူးလေး၏ အကြည့်နှင့် သူ့အားမလိုလားသောမိခင်၏ အကြည့်တို့ က သူ့ရင်မှာ တွယ်ငြိလျက် လိုက်ပါ လာလေသည်။ ။

ဒီလိုနှင့်ပဲ သံယောဇဉ်ဆိုတာ စကြတာပဲ။

ဒီသားအမိမျက်နှာကို မြင်ရလျှင် တဒင်္ဂလေးတော့ လွတ်ဟာနေ

သော ရင်မှာ ပြည့်စုံသွားသလိုလို ထင်မိ၏။

အထူးသဖြင့် ကလေးသည် သူ့ရင်မှာ လိုက်ပါလျက် ...။ စတွေ့သော နေ့ကပင် သူ့သမီးအဖြစ် အိပ်မက်ထဲမှာ ပျော်မြူးနေလေပြီ။

ခွဲလူ ကုန်းထက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာစဉ် ...

"ဒီမှာ ..."

နောက်မှ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်း တုန်သွား၏။ သူမက သူ့ နောက်သို့ လိုက် လာပြီး ...

"သူများ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်သလိုဖြစ်နေမလား ဟင်"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ သားအမိ မလာခင်လေးမှာ ဒီဝတ္ထုဖတ်ပြီးသွား လို့ ထပြန်မလို့ ပါ"

"ရုတ်တရက်ရိုင်းပျမိတာကို မွန်တောင်းပန်ပါတယ်"

"မွန်တဲ့ လား"

"မွန်ဝတ်ရည် ... သမီးက ဝင့်ထူးလေး"

သူမ၏ နူးညံ့ချိုသာသော အပြုံးက သူနှင့်အသိဖွဲ့လိုသောကြောင့် သူ လည်း ဝင့်ထူးလေး ရှိရာသို့ သူမနှင့်အတူ လိုက်ပါ လာပြီး ...

"သမီးကို ဝင့်ထူးလေးလို့ ဘာလို့ မှ ညှိတာလဲ"

မွန်က ညင်သာစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ဝင့်ထူးလေး၏ နူးညံ့သောဆံပင် လေးများကိုဖွလျက် ...

"သမီးလေး စကားတတ်ခါစက ရှင်ဆိုတာကို အရင်ထူးတယ်လေ၊ ဘာမှ မပြောဘူး၊ တရှင်ရှင်နဲ့ လုပ်နေလို့ သမီးရဲ့ နာမည်ရင်း ပျောက်သွားပြီး ဝင့်ထူးလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့"

"သမီးနာမည်ရင်းက ဘယ်သူလဲ"

ရုတ်တရက်တွေဝေသွားပြီး နောက်မှ ...

"တိုး ... မိမိတိုးတဲ့ ၊ မလှဘူး၊ ဝင့်ထူးလေးက လှတယ်"

"နေနံ့ကိုက်လို့ လား"

"မသိဘူး၊ ခေါ်လို့ ကောင်းလို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ"

"သမီးလေးက ဘာနေ့သမီးလဲ"

"ဗုဒ္ဓဟူး ..."

"ဟင် ... မာမိပြောတော့ အင်္ဂါဆို ..."

သူမမျက်နှာက ပြုံးတုံ့တုံနှင့် ကလေး၏ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ချစ်စနိုးဆွဲလိမ်လိုက်ရင်း ...

"ထူး မေ့သွားလို့ နေမှာ ပါ"

"မမေ့ပါဘူး၊ ထူးတို့ မူကြိုကျောင်းက ဆရာမကို မာမိပြောတာပဲလေ ၊ ဝင့်ထူးလေးဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ နေနံ့မကိုက်လို့ တဲ့ ၊ ပြောတောင်ပြောသေးတယ်"

"သမီးငယ်ငယ်က ချင် ... ချင် ... နဲ့ ၊ မဝီကလာ ဝီကလာနဲ့ ၊ ပြောပြောနေတာ၊ သမီးကို ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ ကလည်း သိပ်ချစ်ကြတာပဲ၊ ချင်ကလေး ... ချင်ကလေးနဲ့ "

မွေးနေ့ကို ငြင်းခုံနေသော သားအမိနှစ်ယောက်ကြောင့် သူကလည်း ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်မောလိုက်ရင်းက ...

"ကျွန်တော့်သမီးလေးလည်း စကားတတ်ခါစက ဖေဖေအရင်တတ်

တာ၊ သမီးက ကျွန်တော့်ကိုသိပ်ချစ်တော့ ဖေဖေလို့ အရင်ခေါ်လိုက်တာပဲ၊ သူ့ကို အရင်ခေါ်ရင်လည်း ချင်လို့ ထူးတတ်တယ်"

လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးလေး ပြောလိုက်ရင်းက သူ၏ ကြည်နူးစိတ်များ ရုတ်တရက် လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။ ။

"ဪ ... ရှင်ကလည်း သမီးရှိတာကိုး၊ သမီးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ"

ခေါင်းကိုလေးတွဲစွာ ခါယမ်းရင်းက သူတို့ နှစ်ဦးကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်လာလိုက်သည်။ ။

"သမီးရော အမေရော နှစ်ယောက်လုံး ဆုံးသွားတာ ကြာပါပြီဗျာ"

ဆိပ်ဖလူးပန်းလေးများ သည် နံနက်စောစော၌ သာ အကြွေများကြ၏။ ထိုသို့ နံနက်စောစောမှာ ပင် အပွင့်များ ကောက်ကာ ပန်းသီလိုသောကြောင့် မွန်တို့ သားအမိမှာ စောစောထကြသည်။ ။

ကော်ဖီနှင့် ဘီစကစ်စားပြီးသည် နှင့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးယူကာ ပန်းကောက်လာကြ၏။

ခရေ၊ စံပယ်ကဲ့သို့ ရောင်းတန်းမဝင်ဘဲ နူးညံ့သောပန်းဖြစ်သောကြောင့် ခဏလေးနှင့် နွမ်းတတ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် နံနက်စောစော အိပ်ပျက်ခံ၍ ဘယ်သူမျှ မကောက်ကြပေ

။

မွန်တို့ သားအမိကသာ အေးအေးဆေးဆေး ကောက်ယူနေ၏။

"မာမီ ... မွေးနေတာပဲနော်"

"မွေးတာပေါ့ ထူးရယ်၊ ဟဲ့ ... ထူးလေး၊ အရမ်းကြီးမဆုပ်ကိုင်ရဘူး၊ ဖွဖွလေး ကိုင်ထားရတယ်"

"ဟုတ်"

မိခင်၏ စကားကို နားထောင်တတ်သော ချစ်စရာအရွယ်လေးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

"သမီး ... ဘုရားမတင်ရသေးဘဲ မမွေးနဲ့ နော်"

"ဟုတ် ..."

မနေ့ညက လက်ကျန်မိုးလေးရွာထားသောကြောင့် စိုထိုင်းထိုင်းက လေးဖြစ်နေသည် မို့ သမီးအား ချော်မလဲစေရန် တဖွဖွသတိပေးနေရသည်။ ။

"မာမီ ... ဟိုဦးဦးကြီးလာရင် ကောင်းမှာ ပဲနော်"

"ဘာလို့ လဲကွယ် ..."

"ဦးဦးက အပင်လှုပ်ချပေးတယ်လေ၊ ပန်းတွေအများကြီး ရတာပေါ့"

"အဲဒီလိုလှုပ်ချတာကို မာမီက မကြိုက်ပါဘူး"

"ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲဟင်"

ဝင့်ထူးလေး၏ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။ ။ မိခင်၏ မျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာမို့ မိခင်မကြိုက်သည့်အပြုအမူကို ရှောင်ရှားတတ်သောကြောင့် မိခင်က မကြိုက်ဘူးပြောသည် နှင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရှာသည်။

အပင်လေးက သေးသေးလေးပဲ မဟုတ်လားကွယ်၊ သူက အားကြီးနဲ့ လှုပ်ချလိုက်တော့ နောက်နေ့ပွင့်မယ့်ပန်းလေးတွေပါ ကြွေကုန်ရောပေါ့

"အဲဒါဆို ... နောက်နေ့မှာ ပန်းမပွင့်တော့ဘူးပေါ့နော်"

"အင်းပေါ့ သမီးရယ် ... မာမီတို့ မကောက်ရတော့ဘူးပေါ့"

ကလေး၏ စူးစမ်းတတ်သောမျက်လုံးလေးများက အပင်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်ကာ မြေပြင်ပေါ်မှ ပန်းကြွေလေးများကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဖူးတံမပါဘဲ အပွင့်ချည်းသာ ကြွေနေသော ပန်းကလေးများ ၏ နိယာမကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ဘာမျှဆက်မမေးတော့ဘဲ ပန်းလေးများကိုသာ ဆက်၍ ကောက်နေသည် ။

လေအငွေ့မှာ ကြွေလွင့်လာသော ပန်းလေးများက သူတို့ သားအမိနားသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်က၍ ဆင်း လာလေသည် ။ ဝင့်ထူးလေးက လေများများ တိုက်ပါစေဟု ဆုတောင်းပေးနေလေ၏။ မွန်ကမူ လေအေး၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် အနည်းငယ်အေးလာဟန်ဖြင့် ပဝါလေးကို တင်းတင်းခြုံလိုက်ရင်း။

"အေးလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ပြန်စို့"

ဦးထုပ်နှင့်အင်္ကျီတွဲလျက်ရှိသော သားမွေးအင်္ကျီ၏ အပေါ်ကြယ်သီးကို စေ့ကပ်ပေးရင်းက ပြန်ရန်ပြောသောအခါ ဝင့်ထူးလေးမျက်နှာမှာ မှုင်းဝေသွား၏။ မဝံ့မရဲနှင့် ...

"ပန်းတွေ ရှိသေးတယ်လေ"

"မာမီတို့ ဈေးသွားရဦးမယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဝင့်လေးက ကျောင်းသွားရဦးမယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်"

မြေပြင်ပေါ်မှ ပန်းလေးများကို ဖယ်ခွာ၍ ပြန်လှည့်လာသောအခါ အလာတုန်းကလောက် ခြေလှမ်းများ သွက်မနေတော့ဘဲ နှေးကွေးလေးလံ လျက်ရှိသော ဝင့်ထူးလေးကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် လက်တွဲ၍ ခေါ်လာလေ၏။

"ဟော ဟိုမှာ ဦးဦးပါလား"

အမှတ်မထင် လက်တွဲဖြုတ်လျက် ဇွဲလူထံသို့ ပြေးသွားသော ဝင့်ထူးလေးကို မွန်ကတအံ့တသြ ကြည့်နေမိသည်။

"ဦးဦးလာမလားလို့ ထူးက စောင့်နေတာ"

"သမီးလာမယ်မှန်းသိရင် ဦးဦးလာတာပေါ့"

"အခုတော့ ... ဦးဦးနောက်ကျသွားပြီ"

"ဒါပေမဲ့ ... ပန်းလေးတွေ ကျန်ပါသေးတယ်၊ ဦးဦး ကောက်လို့ ရပါတယ်"

"ဦးဦး မကောက်တော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ သူ့ဘာသာသူ ကြွေနေပါစေ"

ရုတ်တရက်မို့ ဝင့်ထူးလေးမှာ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။ သူမ ကောက်ချင်လျက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပန်းလေးများကို ဇွဲလူအား ကောက်စေချင်သည် မို့ ...

"ဦးဦးက ထူးအတွက်ကို မကောက်ပေးတော့ဘူးလား"

"ဪ ... ကောက်ပေးတာပေါ့၊ သမီးလေးရယ်"

မွန်က သူတို့ နားရောက် လာပြီး ဝင့်ထူးလေး၏ လက်ကိုအသာအယာ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ။

"သမီးက မနက်တိုင်းလာချင်နေတာ၊ မွန်တို့ က ဈေးသွားရမှာ နဲ့ သမီးကျောင်းသွားဖို့ လုပ်ရနဲ့ အချိန်ကုန်နေရတာလေ၊ ဒါတောင် သမီးက မပြန်ချင်သေးဘူး"

"ပန်းက နည်းနည်းလေးရတာကိုး"

"နောက်ဆို အများကြီးပွင့်မှာ ပါ၊ အခုမှ ပွင့်ခါစရှိသေးတာ"

ဇွဲလူက ဖြေသိမ့်ပေးလိုက်၏။

"ဦးဦး ... အပင်ကို လှုပ်မချနဲ့ နော်၊ ပန်းဖူးလေးတွေ ကြွေကုန်ရင် နောက်နေ့မှာ ပန်းမရှိတော့ဘဲ နေလိမ့်မယ်"

"ရှိပါတယ် သမီးရယ်၊ ဦးဦးက လှုပ်မချပါဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ ကြွေကျမယ့်ပန်းကိုပဲ ကောက်ပျံ့မယ်"

ဇွဲလူက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီးကာ ပြောလိုက်သောအခါ ဝင့်ထူးလေး ကျေနပ်သွားသကဲ့သို့ သူမမိခင်မှာ လည်း ပြုံးလျက် မျက်လွှာချနေသည်။ ။

"ဦးဦး နောက်နေ့ စောစောလာနော်၊ ထူးတို့ နဲ့ ပန်းဝိုင်းကောက်ပေးရမယ်နော်"

"စိတ်ချပါကွယ် ... နောက်ဆို ဦးဦးအိပ်ပုပ်မကြီးတော့ဘဲ စောစောလာပျံ့မယ်"

"ဦးဦးလာရင် ပျော်စရာကောင်းမှာ ပဲ၊ ဦးဦးရေ တုတ်တာ"

ဝင့်ထူးလေး၏ တီတီတာတာအသံလေးသည် မိုးသောက်ယံမှာ နိုး

ထလာသော ငှက်ကလေးများ ၏ တေးဆိုသံနှင့်တူလှပေသည်။ ။

ဇွဲလူရင်ထဲမှာ ပူနွေးသွား၏။

ဝင့်ထူးမိခင်၏ ပြုံးလဲ့လဲ့ အမူအရာလေးကလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ စိမ့်ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ထို့နောက် သူတစ်ဦးတည်း ပန်းကြွလေးများကိုကောက်ရင်းက ...

အချိန်မတိုင်မီ ကြွလွင့်သွားသော ဇနီးနှင့်သမီးကို သတိရမိပြန်သည်။ ။

တကယ်လို့ များ သူတို့ နှစ်ဦးသာရှိနေလျှင် ဤကဲ့သို့နေရာမျိုး၌ ဝင့်ထူးလေးကဲ့သို့ ချစ်စရာ တီတီတာတာ စကားသံလေးများ နှင့် နံနက်ခင်းမှာ ပန်းကောက်ရင်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ကောင်းပေလိမ့်မည်။

ခုတော့ ...

"အကျိုးအကြောင်း တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာတော့ ရှိရမှာ ပေါ့ ဇွဲလူရာ၊ မင်းသာ မုဆိုးဖို မဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ့ဆီကို ရောက်လာနိုင်ဖို့ အကြောင်း မရှိဘူး၊ တောင်ကြီးမှာ ပဲ မင်းတို့ မိသားစု ပျော်နေကြမှာ ပဲပေါ့၊ အဲဒီအခါမှာ ဝင့်ထူးတို့ သားအမိနဲ့ တွေ့ချင်မှ တွေ့ရလိမ့်မယ်"

စောထက်စကားကို ဇွဲလူငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လိုက်သည်။ ။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ဝင့်ထူးလေးအား သမီးကိုယ်စား ချစ်ခင်တွယ်တာရင်းက မွန်နှင့်ရင်းနှီးခဲ့သည် ကို သူ့ဘာသာသူ အံ့ဩမိ၏။

နွယ်ဦးကလွဲလျှင် သူ့ရင်ထဲတွင် ဘယ်မိန်းကလေးမှ မခိုဝင်ဖူးခဲ့ပေ။ နွယ်ဦးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တက္ကသိုလ်မှာ စ၍ ချစ်ခဲ့မိသည်။ ။ ထို့နောက် နွယ်ဦးကိုသာ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ။

နွယ်ဦးသည် သူ့ရင်ထဲ၌ စ၍ ချစ်ခဲ့သည် မှ ယနေ့အချိန်အထိ စိုးမိုးနေဆဲဖြစ်သည်။ ။

"သေသောသူ ကြာရင်မေ့ပဲ ဇွဲလူ၊ မင်းမှာ က အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှပါတယ်ကွာ၊ မင်းအစ်ကိုကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ သူ့မိသားစုနဲ့ သူ၊ မင်းမိဘတွေကလည်း ကြီးပြီ၊ မင်းရဲ့ မျိုးဆက်ကို ပြန်ပြီးတည်ထောင်ရမယ်ကွာ၊ ဒါမှ သမိုင်းပေးတာဝန်ကျေပွန်မှာ လေ"

ခါတိုင်း စောထက်က ဤစကားမျိုးပြောလျှင် ဒေါသထွက်နိုင်သည်။ ။ စိတ်ဆိုးနိုင်သည်။ ။

ခုတော့ ... စောထက်စကားကို သူစဉ်းစားစပြု လာလေပြီ။

"ဒါပေမဲ့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းကို စဉ်းစားစမ်းပါကွာ၊ သူတို့ သားအမိမှာ အုပ်ထိန်းသူရှိတယ်ကွာ၊ အဘိုးကြီးက တစ်လတစ်ခါ၊ နှစ်လတစ်ခါ လာနေကျပဲ"

ရင်မှာ စူးနစ်သွားသည်။ ။

ပိုင်ရှင်ရှိ သားအမိကိုမှ သူက စွဲလမ်းမိနေတာကိုး။

"သံယောဇဉ်ဆိုတာ မတွယ်ခင်က ဖြတ်နိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ ဇွဲလူ"

သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။ ။

"နွယ်ဦးဆုံးကတည်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွယ်တာမိဘူး၊ အခုတော့ ကလေးကို ချစ်မိရာက အမေကို စိတ်ဝင်စားသွားတာပါ၊ ရပါတယ်ကွာ ... ငါ့ရင်ထဲမှာ နွယ်ဦးရှိသေးတာပဲ၊ အချစ်ကို အစားထိုးမရပေမယ့် မေတ္တာကိုတော့ အစားထိုးပါရစေကွာ၊ ဝင့်ထူးလေးကို ငါသိပ်တွယ်တာနေလို့ အမေကို တတ်နိုင်သလောက်ရှောင်ပါ့မယ်"

စောထက်ပြီးကာ ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေလိုက်သည်။ ။ "မကိုခင်မှ ဥကိုခင်တာပါကွာ"ဟူ၍ မပြောရက်ပေ။ ဇွဲလူ၏ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသောစိတ်ကို သူရိပ်မိသဖြင့် ဘာမှ ဆက်မပြောရက်တော့ပေ။

တစ်နေ့နေ့မှာ အဘိုးကြီးနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လာလျှင် ...

သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် စောထက်ရုံးသွားဖို့ ရေချိုးရန်အတွက် အိမ်ရှေ့ရေတိုင်ကီ အနားသို့ ဆင်းလာစဉ် ဝင့်ထူးလေးက ဦးစွာပြေးလာ၏။

"ဦးဦး ... ရုံးသွားမလို့ ရေချိုးနေတာလား"

"အေးကွ၊ သမီးရော ကျောင်းမသွားသေးဘူးလား"

"သွားတော့မယ်လေ၊ အိမ်ရောက်ရင် ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းပြီးရင် သွားမှာ ပေါ့"

စကားမရှိ စကားရှာ၍ ရှာကြံနှုတ်ဆက်တတ်သော ကလေးသဘာဝ အတိုင်း၊ ဇွဲလူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်မင်ရာမှ စောထက်ကိုပါ ခင်မင်သွားပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုတတ်၏။

ဈေးသွားဈေးပြန် ဤလမ်းမှ ဖြတ်ရ၍ မျက်မှန်းတန်းမိနေသည် ။

"ဦးဦးဇွဲကရော ရုံးမသွားဘူးလား"

"ဦးက အလုပ်မရှိဘူး သမီးရဲ့ "

"ဟုတ်လား ... မာမို့လိုပေါ့၊ အလုပ်လည်း မရှိဘူး"

"အလုပ်မရှိဘဲနဲ့ ဈေးဝယ်လို့ ရလားကွာ"

ရုတ်တရက် စောထက်က ဝင်မေးလိုက်သဖြင့် ဝင့်ထူးလေး တွေဝေ သွား၏။ သူ့ထံသို့လာနေသောမိခင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"ထူးတို့ ဘိုးဘိုးလေးက ငွေတွေပေးတယ်လေ"

"ဟာ ... ဇိမ်ပဲ၊ သမီး ... ဒီနေ့ ဘာဝယ်လာလဲ"

မွန် အနားရောက်လာသောအခါ စောထက်က လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် စကားလွှဲပြောလိုက်သည် ။

"ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ငါးများများ စားတော့ ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ အားရှိတယ်ပေါ့"

မွန်က သမီးလက်ကိုဆွဲကာ ...

"ကျောင်းချိန်မီ ချက်ရမှာ မို့ သွားဦးမယ်နော်"

နှစ်ယောက်စလုံး သိမ်းကျုံးနှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် စောထက်က ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ...

"မွန် သိပ်အလုပ်များ နေရင် သမီးကို ဒီမှာ ထားခဲ့လေ၊ ကိုယ်တို့ ဝိုင်းကြည့်ပေးပါ့မယ်၊ ကျောင်းသွားခါနီးမှ လာခေါ်ပေါ့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက မွန်ကို ဟင်းရွက်လေးခြွေ ပေး၊ ကြက်သွန်လေးခွာပေးနဲ့ အဖော်ဝိုင်းကူပေးလို့ ပါ"

ဝင့်ထူးလေးတို့ သားအမိ သုတ်ခြေတင်သွားသည် ကို စောထက်က မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်ရင်းက ...

"မွန်ဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေနဲ့ မတူဘူး၊ အပျိုလေးအတိုင်းပဲ ကွာ၊ တကယ် ... တကယ်"

စောထက်စကားကြောင့် ဇွဲလူ ပြုံးလိုက်ရင်းက ...

"ဟေ့ ... သံယောဇဉ်တွေဖြစ်နေ၊ အခုကတည်းက ဖြတ်၊ လူပျိုကြီးတွေ ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်ရင် အကုရခက်တယ်တဲ့ "

"ဘာမှ မကုရဘူး၊ ဝက်သက်လည်း မပေါက်ရဘူး၊ ဒါပဲနော် ... သားတို့ ကို အမေပြောထားပါရဲ့ ၊ မုဆိုးမတို့ တစ်ခုလပ်တို့ ဆိုတာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ ရှိတာပဲ၊ အမေ ဘာမှ မပြောဘူး၊ သားတို့ စိတ်တိုင်းကျ အိမ်ထောင်ပြုနိုင်တယ်၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ သူများ အငယ်အနှောင်းကိုတော့ ယောင်လို့ တောင် စိတ်မကူးနဲ့ နော်"

မိခင်က ထမင်းဟင်း ချက်နေရာမှ မွန်တို့ သားအမိနှင့် ရောရောထွေးထွေး နှုတ်ဆက်ပြောဆိုနေသောကြောင့် အပြင်ထွက်လာကာ အခြေအနေကိုအကဲခတ်ပြီး ပွင့်လင်းစွာပြောချလိုက်သည် ။

"စိတ်ချပါအမေရာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်တစ်ရပ်တည်းသားချင်း ဆိုတော့ ခင်ခင်မင်မင်ရှိပုံပါပဲဗျာ"

"ခင်မင်ရာက စကြတာချည်းပဲ၊ နောက်မှ ဘာဘာညာညာ အသံမကြားချင်ဘူးနော်၊ သားဇွဲလူကိုလည်း အမေသတိပေးပါရဲ့ ၊ သူများ ပိုင်ပစ္စည်းကို ခိုးယူလုယူတာဟာ သိပ်ယုတ်ညံ့တယ်နော်၊ ကာ မေသုမိစ္ဆာကံအပြင် ပါဏာတိပါတာကံပါ ထိုက်တယ်၊ ကံနှစ်ပါးလုံး ထိုက်တယ်နော်၊ ဒီဘဝမှာ သားကွဲမယားကွဲဖြစ်တာထက်တောင် ဆိုးဦးမယ်"

"အမေရာ ..."

စောထက်က ဇွဲလူကို အားနာစွာဖြင့် ဟန့်တားလိုက်၏။ ဇွဲလူမှာ အနာပေါ်တုတ်ကျသွားကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားလေသည် ။

"ဟုတ်တယ် အမေ၊ အရင်ဘဝ ဘဝတွေက ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေဟာ ဒီဘဝမှာ လာခံနေရတာပါပဲလေ၊ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးဟာ ကျွန်တော့်သမီးလေးနဲ့ အရွယ်တူတာမို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သမီးလေးကို ပြန်ရှာတွေ့သလိုပါပဲဗျာ"

ဇွဲလူက စောထက်၏ မိခင် အဆုံးအမကို နာခံစွာ ပြောရင်းက ဝင့်ထူးလေးနှင့် ဝေးကွာ၍ မနေနိုင်ဘဲ သံယောဇဉ် တွယ်ငြိနေသည့်အဖြစ်ကို အံ့သြနေမိသည် ။

"သိပ်အစွဲအလမ်း မထားပါနဲ့ တော့ သားရယ်၊ သားမှာ က အရွယ်ရှိသေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ သားသမီးဆိုတာ ရနိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ ပြီးတော့ သားရဲ့ သမီးလေးအတွက် အမျှအတန်းဝေပြီး ဆွမ်းသွတ်လိုက်ပြီပဲ၊ မေ့ပျောက်နိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားကြည့်ပါကွယ်၊ အမေသား လူပျိုကြီးတောင်မှ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အချိန်တန်ပြီပဲ၊ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ရ

င် အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီပဲ"

မိခင်က သားအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ဘဲ အိမ်ထောင်ချပေးရန် အမြန်ဆုံး စီစဉ်နိုင်ရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

မွန်ဝတ်ရည်တို့ သားအမိနှင့် ရင်းနှီးနေခြင်းကို သားလူပျိုကြီးတို့ ၏ မိခင်တိုင်း မလိုလားကြပေ။

"ရေချိုးလေကွာ၊ ပြီးတော့ လမ်းလေးလျှောက်ဦးပေါ့"

"ဒီနေ့ ကျောင်းဘက် သွားစရာရှိသေးတယ်၊ ဂျူတီက ရှိသေးတယ် လေ"

"ဪ ... ဟုတ်သားပဲ"

စောထက်က သူငယ်ချင်းမျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် မိခင်စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းများ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလား၊ စိတ်ပျက်သွားလားဟု စိုးထိတ်လျက် ...

"ကိုယ်လာကြိုမယ်လေ၊ ကားက အဲဒီဘက်ကို ရောက်ချင်ရောက်မှာ ..."

"တကူးတကတော့ မလာပါနဲ့ ၊ ဟိုမှာ က ဆရာအပို့အကြို လိုင်း ကားလေးတွေ ရှိပါတယ်"

"သုံးနာရီခွဲ လာမယ်"

"သားတို့ ရေ ... ထမင်းပွဲ အသင့်ပြင်ပြီးပြီကွယ်"

မိခင် ခေါ်လိုက်၍ စကားစပြတ်သွားသည် ။ နယ်မှာ က နံနက်စောစော ထမင်းစားကြ၏။ ဇွဲလူလည်း နယ်မှာ အနေများ သောကြောင့် ကျင့်သားရသွားပြီး၊ မနက်စောစောကို ထမင်းစားပြီး

ရေခွေးသောက်ကျင့်ဖြစ်သွား၏။

လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီတို့ ကို ဆိုင်မှာ သာ သောက်တော့သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးလိပ်ဖွာရင်းကပင် ဘာမှ မသောက်ဖြစ်တော့။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် နွယ်ဦးတို့ သားအမိက စိုးမိုးလျက် ရှိနေသည် ။ ယခုလောလောဆယ်မှာ မွန်နှင့်ဝင့်ထူးလေးတို့ သားအမိက မကြာခဏဝင်ရောက်လာ၍ မောင်းထုတ်ရသည် မှာ လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင် ဖြစ်၏။

ဇွဲလူ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည် ။

မစားကောင်းသော အသီးကဲ့သို့ မွန်တို့ သားအမိနှင့် ဝေးဝေးရှောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

"မာမီ ... ဒီနေ့ ဦးဦးလည်း မလာပါလား"

ဝင့်ထူးလေးက ပန်းကောက်ရင်း လည်လေးတဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်နေသကဲ့သို့ မွန်ကလည်း မျက်လုံးလေးစွေကာ မသိမသာ မျှော်နေမိသည် ။

ပန်းလေးများ ပြည့်မောက်သွားပြီ။ နေလုံးကြီးပင် စေတီ၏ စိန်ဖူးနားအထိ ရောက် လာလေပြီ။

"ဦးဦး အိပ်ပျော်သွားလို့ လား"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့ သမီးရယ်"

ကလေးအား ဖြေသိမ့်ပေးလိုက်သော်လည်း ရင်မှာ မတင်မကျ ဖြစ်

နေသည်။ ။

မကျေနပ်စိတ်က ပိုသွား၏။

"လာ ... သွားစို့ သမီး"

"ဟင် ... ပန်းတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်လေ"

"မေမေတို့ ဈေးသွားရဦးမှာပဲ"

"မေမေပဲ မနက်ဖြန်မှ ဝယ်မယ်ဆို"

"နဲ့လယ်ကျရင် မုန့်ဟင်းခါး ချက်ကျွေးမယ်လေ"

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ သမီးငယ်အား ပျော်ရွှင်စေချင်သည်။ ။ ဇွဲလူလာလျှင် ပန်းကောက်ရင်း တွတ်တီးတွတ်တာ စကားပြောနေသော သမီးအသံအတွက် ကျေနပ်နေမိ၏။

ဇွဲလူလာလျှင် သမီးပျော်သည်။ ။

ပြီးတော့ ... သမီးအမေလည်း ပျော်သည်။ ။

သူမတို့ နှစ်ဦးလည်း ခြောက်သွေ့နေသည့် ဘဝလေးမှာ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော အရိပ်ကလေးတစ်ခု တိုးဝင်လာသကဲ့သို့ပင် ...

သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဘဝမွေ့ကာ သာယာကြည်နူးမိသည်။ ။

ယခုကဲ့သို့ ဇွဲလူမလာသောအခါ သူမ၏ ဘဝကို ပုတ်နှိုးသလို ခံစားရပြီး အိပ်မက်မှ နိုးထလာသကဲ့သို့ ...

ယောင်တီး ယောင်နနှင့် ...

"မာမီ သွားမယ်ဆို"

"ဪ ... အေး ... အေး ... ပန်းတွေရော"

"ထူးဆီမှာ ပါ"

ငေးလျက် တွေးလျက်နေစဉ် ဝင့်ထူးလေး၏ စကားသံကြောင့် လန့်သွား၏။ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ပန်းထုပ်ကို ရှာဖွေလိုက်သည် ။

ဝင့်ထူးလေးက ပန်းထုပ်ကို မြှောက်ပြရင်း ...

"မာမီလည်း ဦးဦးမလာလို့ မပျော်ဘူးမှုတ်လား"

"မှုတ်ပါဘူး၊ ထူးက ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

လူကြီးရှက်ပြီး ကလေးကို မာန်မဲလိုက်၏။

ဝင့်ထူးလေးက သဘောကျစွာဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း။

"မာမီညာတာ၊ မာမီမျက်လုံးတွေက ဦးဦးလာမယ့်လမ်းကိုပဲ ကြည့်နေတာပဲ"

"ကောင်မလေး"

"သမီးလေး ပြောနေတာနဲ့ မုန့်ဖတ်တွေ ကုန်သွားတော့မယ်၊ လာပြန်မြန်"

ဝင့်ထူးလေး လက်ကိုဆွဲကာ အလျင်အမြန်ထွက်လာလိုက်၏။ ကလေးအာရုံကို လွှဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ရင်မှာ လွတ်ဟာလျက်ရှိသော ဝေဒနာကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသည် ။

ဝင့်ထူးလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရပြီးမှ မိမိရင်မှာ ဝင့်ထူးသံယောဇဉ်နှင့် ပြည့်ဝလျက်ရှိနေပြီး ဘဝကို အထီးကျန်မနေဘဲ ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေခဲ့သည် ။

ယခုကဲ့သို့ လွတ်ဟာ၍ မနေ။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ်ဖြင့် ခံစားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဟောဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ဦးဦး"

ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဇွဲလူကိုတွေ့၍ ဝင့်ထူးလေးက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့"

ကလေးလက်ကို တင်းတင်းဆွဲပြီး ဟန့်လိုက်မှ ဝင့်ထူးလေးက ထပ်မပြောတော့ဘဲ ပန်းထုပ်ကလေးကိုဆွဲကာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် လိုက်ပါ လာလေသည်။ ။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ ဇွဲလူရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားမိသည်။ ။

"သမီးအရွယ်"ကို အသိက အသည်းထဲမှာ စိုက်ဝင်လျက်ရှိသော ဝေဒနာဆူးက လှုပ်နှံ သွားလေ၏။

စောထက်အမေသတိပေး၍ သူ့ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်ကာ သံယောဇဉ်မတွယ်မီ ဝေးဝေးရှောင်နေတော့မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ဆိပ်ဖလူးပန်းကောက်သည့် နံနက်ကိုရှောင်ကာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဈေးမှာ လာတွေ့တတ်သည်။ ။

လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် မိခင်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသော ဝင့်ထူးလေးကို ကြည့်ရင်းက သူ့ဦးနှောက်အချိန်မီ မဟန့်တားနိုင်မီ၊ သူ့ခြေလှမ်းများက ဝင့်ထူးလေးတို့ သားအမိ နောက်သို့ လိုက်သွားမိတော့သည်။ ။

စနေနေ့မို့ နေမြင့်နေသော်လည်း ဈေးထဲမှာ စည်ကားလျက်ရှိနေသည်။ ။

ဇွဲလူက ဝင့်ထူးတို့ သားအမိ ဝင်သွားရာ ဈေးလမ်းနောက်သို့ ဝင်လာလေ၏။

ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဟင်းချက်စရာ ဈေးသို့ တစ်ခါမှ မဝယ်ဖူး၊ မသွားဖူးခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် တိုးတိုးဝေ့ဝေ့နှင့် သူများကြားမှာ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ...

"ဟော ..."

လ မီးဘေး မှာ ဖြစ်သလိုပုံချရောင်းနေသော ပျံကျဈေးသည် များကြားတွင် သားအမိ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်၏။

ဇွဲလူက ရုံကြီးထဲမှာ ...

ကမန်းကတန်းနှင့် ပြေးထွက်လာ၏။ သူတို့ သားအမိ နံနံပင်နှင့် ပဲသီးကိုဝယ်ပြီး ထွက်သွားသည် ။ သူ အပြင်ရောက်ချိန်၌ မရှိတော့ပေ။

"အိမ်ကို သွားတာပဲ ကောင်းတယ်"

သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဈေးထဲမှ ထွက်ကာ အိမ်သို့ပြန်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

"ဪ ..."

အမှတ်မထင် ပန်းဝယ်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူက ပန်းသည်၏ ကျောဘက်မှာ ရှိနေပြီး၊ သူ့အား တစ်စုံတစ်ဦးက ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မွန်၏ ဝင်းပပမျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

မွန်က သူ့အား စူးစူးကြည့်ပြီး မျက်လုံးချင်းတွေ့မိသောအခါ မျက်လွှာချ၍ ပန်းသည် ထံမှ သစ္စာပန်းစည်းလေးကို လှမ်းယူလိုက်သ

ည် ။

မွန်နှင့် သူတို့ ကြားတွင် ပန်းသည် များ ၊ ဟင်းရွက်သည် များ စီတန်း၍ ပိတ်နေ၏။ ဈေးခုံများကို ကျော်လွှားသွား၍ မဖြစ်တော့သဖြင့် တစ်ဘက်လမ်းမှ လိုက်လာသည် ။ ဝင့်ထူးလေးက သူ့အားမမြင်ဘဲ ဈေးခုံများ နှင့်ကွယ်နေ၏။

"မာမီ ... ငံပြာရည်နဲ့ ငရုတ်ကောင်းလေ၊ မေ့နေပြီလား"

မိခင်အား ဈေးဝယ်ရန် သတိပေးနေသည် ။ မွန်က သူ့အား မမြင်ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း သူလိုက်လာနေမှန်း သိနေသည် မို့ အမှားမှား အယွင်းယွင်းနှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေရှာ၏။

"ဘုရားရေ ... မွန်ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

မွန်၏ မျက်ဝန်းကို အဖြေရှာမိသည် ။ မွန် ဘာလို့ သူ့ကိုရှက်နေရတာလဲ။ သူ လိုက်ကြည့်နေစဉ် မွန်က မျက်လုံးလေး မသိမသာဝေ့ကြည့်ကာ ရှက်နေသည် ကို သတိထားလိုက်မိသည် ။

ဈေးတန်းအဆုံးတွင် မွန်တို့ သားအမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တော့ ဝင့်ထူးလေးက တအံ့တဩနှင့် ...

"ဦးဦးပါလား၊ မာမီ ... ဦးဦးကို တွေ့ပြန်ပြီ"

မျက်စောင်းလေးဝေ့လိုက်သော မွန်ကြောင့် သူ၏ စဉ်းစားတတ်သော ဦးနှောက်အလင်းတို့ ကို ကန့်လန့်ကာချကာ ဖုံးကွယ် လိုက်လေပြီ ။

ဇွဲလူ မွန်တို့ သားအမိနှင့် ဝေးကွာ၍ မရတော့။

"ဦးဦး ... ထူးတို့ အိမ် လိုက်ခဲ့ပါလား"

"ဘာလို့ လဲ"

"မာမိက မုန့်ဟင်းခါး ချက်မလို့ တဲ့ "

"ဟာ ... သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကခေါ်ပြီး မာမိကမှ မခေါ်တာ၊ ဦး ဘယ်လိုက်ရဲမလဲ"

"ဒါဖြင့် ..."

ဝင့်ထူးလေးက မိခင်ကိုမော်ကြည့်လိုက်သည် ။ မိခင်က ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်ရင်း တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည် ။

"ဟင်းကျက်မှ လာစားပါလား၊ နို့မဟုတ်ရင် ထိုင်စောင့်နေရမှာ ပေါ့"

မွန်စကားသံထဲမှာ ရှက်ရိပ်ပါနေသည် ။

"မွန်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေမှာ ပေါ့၊ ကိုယ်ပါ ဝိုင်းကူပေးမယ်လေ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဦးဦးမလာတော့ သမီးတို့ ပန်းကောက်ရတာ ပျင်းနေတယ်၊ အခု ဦးဦးပါဝိုင်းကူပေးမယ်ဆိုတော့ ပျော်စရာ ကြီးပဲပေါ့"

မွန် ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ မုန့်ဖက်တန်းဘက် လျှောက်လာသည် ။

"မွန် ကိုယ်အကြော်သွားဝယ်ဦးမယ်နော်၊ မွန်တို့ သွားနှင့်"

မွန်မျက်နှာလေးက စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေဟန် တွေ့ရသဖြင့် သူက အလိုက်သိသိ ဖယ်ဖွာကာနေခဲ့သည် ။

ဝင့်ထူးလေးက လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ပါသွား၏။ သူက အကြော်ဖိုများ ဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်သည် ။

ဆယ်ကျော်သက်များ လို ဘာကြောင့်များ ရင်ခုန်နေမိပါလိမ့်။

"ထူးက ဗိုက်ပွတတ်လို့ ရွှေကြည်မုန့်နဲ့ ငါးနဲ့ ကြက်သွန်များများ နဲ့ ဟင်းပျစ်နေအောင်ချက်တယ်၊ ပဲ မပါဘူး၊ ဆန်မှုန့်ပါရင်လည်း ခွဲတယ်"

မွန်၏ မျက်နှာမှာ ချွေးဥလေးများ ရွဲစိုလျက်ရှိသည်။ သွေးသားကောင်းသဖြင့် မျက်နှာလေးမှာ ပန်းနုရောင်ထပြီး ဝင်းမွတ်နေ၏။

"ဘုရားရေ ... နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ အသက် ၂၀ ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ ဘယ်အချိန်က အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု ဇွဲလူတွေးမိပြီး ရင်မောသွားမိ၏။"

"မာမီ ... ကြက်သွန်ဖြူ ယူဦးမလား၊ ထူးတောင်းပေးမယ်လေ"

"ခွာသာထားနှင့် သမီး၊ ဟင်းဆူမှ ငရုတ်ကောင်းနဲ့ ကြက်သွန်ဖြူထည့်မယ်"

"ဟုတ် ..."

ဝင့်ထူးလေးက ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ကာ မိခင်အားကူညီနေသည်။ သူကတော့ မွန်ခိုင်းထားသလို နံနံပင်နှင့် ပဲသီးကို ရေဆေးနေသည်။

"ဦးဦးကို သမီးတို့ မျှော်နေတာ၊ ဦးဦးက မလာဘူး"

"အေးပါ သမီးရယ်၊ နောက်ဆိုရင် သမီးတို့ မမျှော်ရအောင်လို့ ဦးဦး အိတ်ပုတ်မကြီးတော့ပါဘူးနော်"

"ဦးဦး မလာရင် မာမီရော ထူးပါမပျော်ဘူး"

မွန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မကြားဟန်ဆောင်ပြီး ဘဲဥခေါက်နေသည်။ ကလေးစကားကြောင့် သူ မကြည်နူးရဲ။ ရင်ထဲမှာ ဒွိဟဖြစ်နေသည်ကို ဖွင့်ဟ၍ မေးချင်သည်။

"မွန်ကို ကိုယ်မေးရင် ရိုင်းသွားမှာ စိုးတယ်"

"ဘာကိုလဲ"

"ကလေးရဲ့ အဖေကို မတွေ့လို့ ပါ"

"မွန်က မုဆိုးမပဲ"

"ဪ ..."

ဘဝတူမို့ ရင်မှာ ကြေကွဲစွာ ညည်းညူလိုက်သည်။

"ဘာလို့ ဆုံးသွားတာလဲဟင်"

မွန် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝင့်ထူးလေး မသိအောင် တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်၏။

"ကားအက်စီးဒင့် ..."

"ဘာ ..."

ကံတူအကျိုးပေးမို့ မွန်အား ပို၍ သနားသွား၏။

မွန်က မျက်လွှာလေးချကာ ဘဲဥကို နာနာလေးခေါက်နေသည်။

"ကိုယ်နဲ့ ဘဝတူပဲ၊ ကိုယ့်ဇနီးရော သမီးရော ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်တာ ကိုယ်ပဲအထီးကျန်နဲ့ ကျန်ခဲ့ရတယ်လေ"

မွန် ဖျပ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းနှင့် ကြက်ဥခွက်ကိုချလိုက်၏။ ဇွန်းလေး အောက်ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဟင်းခါးအိုးက ပွက်ပွက်ဆူနေ၏။

သင်းပျံ့သောဟင်းနံ့လေး ထွက် လာလေသည် ။

သူမပျော်ရွှင်မှုများက ဟင်းခါးအိုးထဲ ပေါင်းစီးနေ၏။ ထိုထဲတွင် သူ
နွာပေးသော ကြက်သွန်နီ၊ ထူး ခွာပေးသော ကြက်သွန်ဖြူ၊ သူ အရိုးထွင်
ပေးသော ငါးမြစ်ချင်း ...

မွန်က မီးသွေးမွေး၊ ရွှေကြည်လှော်ပြီး ငံပြာရည် ထည့်ထားသောရေ
နှင့် ရွှေကြည်ဆူအောင်ပြုတ်ထားပြီးမှ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ချင်း၊ စပါးလင်၊
ငါးတို့ ကို ရောဆီသတ်ပြီးမှ အိုးထဲထည့်ရောသည် ။

ပွက်ပွက်ဆူနေစဉ် ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ငရုတ်ကောင်းကို ခပ်ခပ်ပေး၏
။

သူတို့ သုံးဦး၏ စည်းလုံးမှုဖြင့် သင်းပျံ့လျက်ရှိသော မုန့်ဟင်းခါးကို
ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ထိုင်စားကြသည် ။

ဘဝတစ်သက်တာ၏ အကောင်းဆုံးမုန့်ဟင်းခါးပင်ဖြစ်ပေသည် ။

"မုန့်ဟင်းခါးအိုးနဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်သွားပြီပေါ့"

"ဝင့်ထူးလေး အောင်သွယ်တာလည်း ပါတယ်ကွ၊ သူက ကိုယ့်ကိုမြင်
လို့ သိပ်ဝမ်းသာသွားပြီး အမေကဆွဲခေါ်တော့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့
ပါသွားတာကို သနားလို့ လိုက်သွားရင်း မုန့်ဟင်းခါးဆီရောက်သွားတာ"

စောထက်က ပြုံးတုံ့တုံ့လုပ်လျက် ...

"အစားကောင်းစားနေရတာ ကိုယ့်တောင် သတိမရဘူးပေါ့"

"အမှန်ပဲ၊ ကိုယ် ဝန်ခံတယ်၊ လုံးဝမေ့နေတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ် တို့ သုံးယောက်ထဲ..."

"ကလေးကို အကြောင်းပြမနေပါနဲ့ "

ဇွဲလူရှက်ပြီးပြီးလိုက်သည် ။ စောထက်ကတော့ တစ်မနက်လုံး ဇွဲလူ ကို ရှာနေသည် ။ သူကတော့ မုန့်ဟင်းခါးဇာတ်လမ်းဖြစ်နေသည် ဟု အပြစ်တင်လိုက်၏။

"ဟာ ... မုဆိုးမပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ကံတူအကျိုးပေးပေါ့"

"အဲဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသားသိတာ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းစိတ်ထဲ ရှင်းသွားတာပေါ့"

စောထက် ထပ်မေးလိုက်ချင်သည် ။ နွယ်ဦးတို့ သားအမိကို မေ့နိုင်ပြီ လားဟု ...။

တကယ်တမ်းတော့ မမေးရက်။

သူငယ်ချင်း ပျော်ရွှင်ပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေနေသည် ကိုပင် ကျေနပ်သွားမိ၏။

"မွန်က အသက် ၂၀နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်သွားတာ၊ အခု သူ့အသက်က အစိတ်ရှိပြီတဲ့ ၊ မယုံနိုင်စရာပဲနော်"

သူ့စကားကြောင့် ဇွဲလူတွေဝေသွားသည် ။

"ကလေးက ၅ နှစ်၊ အင်း ..."

"အင်း ... သူ့အသက် နှစ်ဆယ်လောက်က အိမ်ထောင်ကျတာနေမှာ ပေါ့"

"သေချာလှချည်လား၊ အင်း ... သေချာအောင်တော့ လုပ်ထားဦး ဇွဲလူ၊ သူ့အိမ်ကို အဘိုးကြီး တစ်ယောက်တည်း အဝင်အထွက်လုပ်တတ်တာပဲ၊ တော်ကြာ ... ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်"

"မွန်ကတော့ ညာတတ်မယ်မထင်ပါဘူး"

"သူကတော့ မညာဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီလာနေတဲ့ အဘိုးကြီးပုံစံက မာဖီးယားဂိုဏ်းက လူဆိုးကြီးပုံနဲ့ ဆင်ဆင်တူနေတယ်ကွ၊ လာပြီးပြန်၊ တစ်ခါတလေ ... ညအိပ်၊ တစ်ခါတလေ နေ့ချင်းပြန် ..."

ဇွဲလူ တွန့်ဆုတ်သွားသည် ။ သူ၏ စိတ်ကူးယဉ်ရဲတိုက်လေးကို တိမ်တွေမြူတွေ ဖုံးကွယ်ထားလေပြီလား။

နွယ်ဦးနှင့်တုန်းက တက္ကသိုလ်မှာ ချစ်ခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ ဘွဲ့ရတော့ လူကြီးမိဘကို အသိပေးကာ လက်ထပ်လိုက်သည် ။ ချစ်ခရီးလမ်းမကြီးက ဖြူးလို့ ဖြောင့်လို့ ပဲ။ စဉ်းစားတွေဝေစရာ သောကဟူ၍ နားမလည်ခဲ့ပေ။

တကယ့်တကယ် သောကဖြစ်ခဲ့ရတော့ ရင်ကိုခွဲ၍ သွေးစိမ်းစိမ်းရှင်ရှင်ကျအောင်အထိ အသည်းနှလုံးကို ဆွဲထုတ်ယူခြင်း ခံလိုက်ရသည် မှတစ်သက်တာအတွက် ကြေကွဲဖွယ်ရာ အထီးကျန်သမား ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ယခု ... မိမိဘဝလေး စိုပြည်ရန်အတွက် ဘဝတူမိန်းကလေးကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရပြီ။ သမီးလေးနှင့်ရွယ်တူ ကလေးကိုလည်း တွေ့ရလေပြီ။

"ကိုယ်တော့ နောက်မဆုတ်ချင်တော့ဘူး"

"ဟင် ... ဘာကိုလဲ"

စောထက်က စာဖတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဇွဲလူ၏ စကားသံကြောင့် အံ့အားသင့်သွား၏။

ဇွဲလူလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြောပြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။

အတွေးထဲမှ စကားသံက အမှတ်မထင် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လာ လိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ ဖတ်နေသည့် စာအုပ်၊ ပီမိုးနင်း၏ ဝတ္ထုပေါင်းချုပ်။

စိတ်က မွန်တို့ သားအမိထံမှာ ...။

"ဘာလဲကွ ... နောက်မဆုတ်ချင်ဘူးဆိုတာ"

"ဪ ... ပီမိုးနင်းစာအုပ်ထဲကလိုပါပဲ၊ ကိုယ်လည်း နောက်မဆုတ် တတ်ဘူးလို့ ပြောတာပါ"

စောထက် ပြုံးလိုက်သည် ။ နင်ပြောတာ ငါသိနေပါတယ်ဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုး။

"ဟုတ်တယ်၊ တကယ်လို့ မွန်တို့ သားအမိကို မင်းဘဝထဲ ဆွဲသွင်း ထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင် နောက်မဆုတ်နဲ့ တော့ကွာ"
